

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Οδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Δι' συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ. τ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ : ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *Κ, (συνέχεια). — Ἰωάννου Βαλέρα : — ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ, ἰσπανικὸν μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν Ἀντ. Φραβασίλη, (συνέχεια). — Marc de Chandclairax : ΤΟ ΔΕΥΚΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ, διήγημα, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτί

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Ὅσοι τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν τῶν «Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» μετόικησαν κατὰ τὴν 1^{ην} Σεπτεμβρίου, παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσωσιν ἡμῖν τὴν διεύθυνσιν τῆς νέας αὐτῶν κατοικίας, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ ἀταξία καὶ βραδύτης περὶ τὴν διανομὴν τοῦ φύλλου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ
ΣΟΛΑΝΖΗ ΦΑΡΖΕΑΣ

[Συνέχεια]

Ὁ Ροβέρτος ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας τῆς.

— Ἑλένη, ἐπιθύρισε, δὲν ἔπασχες μόνη· ἐὰν ἀπεμακρύνθῃς ἀποτόμως, ἐὰν ἀπεχώρησα ἔχων τὴν ἀπελπισίαν ἐν τῇ καρδίᾳ, οὔτε θέλω, οὔτε δύναμαι νὰ σοὶ τὸ κρῦψω ἐπὶ πλέον· εἶναι ἀδύνατον νὰ μείνω ἐδῶ χωρὶς νὰ σοὶ ὁμολογήσω ὅτι δὲν ἔζων παρὰ διὰ σέ, χωρὶς νὰ διακηρύξω ὅτι σὲ ἠγάπων. Εἶναι ἀνώτερον τῶν δυνάμεών μου. Διὰ τί νὰ βασανίζῃς ἑαυτὴν διὰ χιμαίρων; Ἐὰν ὁ ἔρωσ δύναται νὰ σὲ σώσῃ, ἐὰν ἡ πεποίθησις ὅτι ὑπάρχει καρδιά ἐτοίμη νὰ χύσῃ καὶ τὴν τελευταίαν τοῦ αἵματός της ρανίδα, ὅπως ἀπομακρύνῃ ὁποῖαν δὴποτε θλίψιν σου καὶ νὰ σοὶ ἀνήκῃ ὁλόκληρος, ἔσο βεβαία ὅτι δὲν θὰ ἀποθάνῃς! Ἀλλως τε, μὴ ἀμφισβάζεις ὅτι καὶ ἐὰν ἀποθάνῃς δὲν θὰ βραδύνω νὰ σὲ ἀκολουθήσω, ὅπως σοὶ εἶπω πόσον σὲ ἠγάπησα, πόσον πάσχω διὰ τὰ δεινὰ σου καὶ μετὰ πόσης εὐχαριστίας ἤθελον ὑποστῆ τὸν θάνατον, ἵνα σὲ ἀποκτήσω μίαν μόνην ὥραν, ἥ καὶ νὰ σὲ ἴδω εὐτυχῇ εἰς τὰς χεῖρας ἄλλου.

Καὶ τὴν ἐσφιγγεν εἰς τὰ στήθη του μὲ ὄμμα φλογερὸν.

Ἡ Ἑλένη ἐγκατέλειπεν ἑαυτὴν μετὰ μέθης, ἐν τῇ ἐκστάσει χαρᾶς ἐπὶ μακρὸν χρόνον κεκρατημένης. Τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἀνελάμβανε τὸ ζωηρὸν αὐτοῦ χρῶμα, ἔτρεμε σύσσωμος, ὁ δὲ Ροβέρτος ἤκουε

τοὺς ἀτάκτους παλμούς τῆς καρδίας της.

— ὦ! ἐπιθύρισε ἐκείνη, ἐπανάλαβέ μου τὰς λέξεις ἐκείνας, αἵτινες μοὶ ἐπροξένησαν τόσον καλὸν! Ζῶ, νομίζω ὅτι ἀνεγεννήθην! καὶ σ' ἀγαπῶ ἐπίσης δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς μου, δι' ὅλης τῆς ἰσχύος τῆς ὑπάρξεώς μου, καὶ ἂν ἀποθάνω, αἰτία εἶναι ἡ κακὴ μου τύχη, ἥτις μᾶς ἀπεχώρισεν.

Ὁ κύριος δὲ Τανναὶ ἐπλησίασεν· ἤκροστο τοὺς δύο ἐραστάς, κεκρυμμένους ὀπισθεν τοῦ παραπετάσματος τῆς θύρας.

Τῇ ἀληθείᾳ, ἡ σκηνὴ ἐκείνη ἦτο ἀποτρόπαιος.

Τὰ ἐγκλήματα, τὰ ἐξ ἔρωτος προερχόμενα, εἶναι εὐεξήγητα, καὶ τῆς ζηλοτυπίας ἡ βιασιότης συγχωρεῖται. Ἀλλ' ἡ πρᾶξις τοῦ κυρίου δὲ Τανναί, τοῦ ὡς κλέπτου ἐνεδρεύοντος καὶ ἀναμένοντος τὴν στιγμὴν ἵνα κτυπήσῃ, οὐχὶ πρὸς ἐκδίκησιν τῆς προσβληθείσης τιμῆς του, ἀλλ' ἵν' ἀπαλλαγῇ γυναικός, ἣν ὤθησεν εἰς τὸ ἐγκλημα διὰ τῆς θλίψεως καὶ τῶν πικριῶν τοῦ βίου, ἃς τῇ ἐπέβαλε, καὶ διότι ἦτο πόσοκομμα τοῦ πάθους αὐτοῦ, ὅπερ τὸν ἐκυρίευν, ἡ ἀνάνδρος αὐτῇ πρᾶξις, ἡ ψυχρὸς προμελετηθεῖσα, ἦτο ἀναμφιβόλως ἄτιμος.

Ὁ Ροβέρτος εὐρίσκετο ἔτι πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Ἑλένης, βυθίζων τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς τὰ ἐρωτικά ἐκείνης ὄμματα, ἅτινα ἐθέρμαινον τὴν καρδίαν του.

— Δὲν δύνασαι νὰ ἐννοήσῃς, ἐπανελάμβανε ἐκείνη, πόσον εἶμαι εὐτυχής. Ἐπερίμενα τὴν στιγμὴν αὐτὴν μετ' εὐχαριστίας καὶ εἶναι ἡ μόνη χαρὰ μου. Ἡμῶν βεβαία, ὅτι ἡ στιγμὴ αὕτη θὰ ἤρχετο. Ἐγὼ σὲ ἠγάπων πάντοτε, ἀφ' ἧς δὲ στιγμῆς ἡ ψυχὴ μου ἤρχισε νὰ αἰσθάνηται, ἐπέτα πρὸς σέ. Σὲ ἐπίστευα πρᾶγον καὶ ἰσχυρόν, γενναῖον καὶ ἐντιμόν. Ὁργισόμην διὰ τὴν σιωπὴν σου, ἀλλὰ σὲ ἐξέτιμών ἔτι μᾶλλον. Ἐπρεπεν ἐγὼ νὰ ὁμιλήσω, Ροβέρτε μου! πόσον θὰ ὑπερηφανεύομην ἂν ἔδιδα τὴν περιουσίαν μου εἰς σέ, τὸν τόσον ἄξιον αὐτῆς! Ὅποιον βίον θὰ διήγομεν! Πόσοι περὶ ἡμᾶς δὲν θὰ εὐηργετοῦντο! Ὅτε ὁ θεὸς μου μοὶ προέτεινε νὰ νυμφευθῶ τὸν Ὀλιβιέρον, ἐδο-

κίμασα σπαργμόν. Ὁφείλον ν' ἀρνηθῶ πᾶν ὄνειρόν μου! Ἀλλ' ὅταν τις εἶναι νέος καὶ ἄπειρος, εἶναι ἀσθενής! Ὑπέκυψα, ἀφοῦ ἐπίστευσα, ὅτι δὲν με ἠγάπας! Ὑπήκουσα ἀκουσίως μου, ἐξ ἀνανδρίας καὶ πείσματος. Καὶ ὅμως, ὁμνῶ, δίδουσα τὴν χεῖρά μου, τὴν ἔδιδον ἐντίμως, μετὰ τὴν ἀπόφασιν νὰ τηρήσω τὸν ὄρκον μου, νὰ θυσιάσθω ἄνευ ὑστεροβουλίας καὶ νὰ κρατήσω εἰς τὴν θέσιν τοῦ τὸ νέον ὄνομα, ὅπερ ἔφερον.

Ἡγέρθη τότε ἀποτόμως· βῆξ ξηρὰ ἠνάγκασεν αὐτὴν νὰ σιωπήσῃ, βῆξ ὁμοιάζουσα πρὸς ρόγγον ἀσθενοῦς, ὅστις ἀσφυκτιᾷ.

— Ἐνίοτε ὑποφέρω πολὺ, ἐξηκολούθησε, νομίζω, ὅτι τὸ στήθος μου σπαράσσεται. Ὑπέστην τόσας θλίψεις! Πόσον αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος εἶναι ἐνοχος, μὴ δίδων εἰς ἐμέ οὔτε τὴν προσοχὴν, τὴν ὁποίαν δίδομεν εἰς ξένον ἐπισκέπτην, ἥεις ἀπλὴν φίλην, ἣν δέχεται τις ἐν τῷ οἴκῳ του· αὐτὸς ὅστις μοὶ ἀπέδειξε τόσῳ κτηνωδῶς τὴν ἀδιαφορίαν του, ἐνῷ δι' ὀλίγων μόνον περιποιήσεων θὰ μοὶ καθίστα ὑποφερτὴν τὴν ζωὴν ταύτην! Διὰ τί νὰ με νυμφευθῇ, χωρὶς νὰ μ' ἀγαπᾷ; Ἡτο ἀτιμία, δολοφονία, κλοπὴ! Διὰ τί ν' ἀπαιτήσῃ παρ' ἐμοῦ, νὰ θυσιάσω τὴν ἐλευθερίαν μου, ἀφοῦ αὐτὸς οὐδὲν ἔδιδεν ὡς ἀντάλλαγμα, καὶ διετῆρει τὴν ἰδικήν του! Ἀ! εἴθε ὁ Θεὸς νὰ ὑδόκει νὰ νυμφευθῶ τίμιον ἄνδρα, πτωχὸν καὶ ἀσημον, ἀλλ' ὅστις νὰ ἦτο δι' ἐμέ φίλος πιστὸς καὶ ἀφοσιωμένος. Ἀλλὰ, πρὸς τί νὰ σκέπτομαι τὰ τοιαῦτα!

Καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς ἑδρας, ἐξηντλημένη ὑπὸ τοῦ ἀγῶνος ἐκείνου.

— Τί εἶπον πρὸ ὀλίγου, ἐπανέλαβε, δὲν ἐνθυμοῦμαι. Μὲ εἶχε καταλάβει μέθη, ἐλησμόνουν τὰ πάντα, καὶ εἶχον ἄδικον.

— Διὰ τί! Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐγκληματῇ τις, ἀγαπῶν. Ἐὰν ἐξανέστην ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον εἰς τὴν δύναμιν, ἥτις με ὦθε πρὸς σέ, Ἑλένη, αἰτία τούτου ἦτο ὅτι σὲ ἐθεώρουν ἄσπιλον, καὶ διότι ἀντεπροσώπευες δι' ἐμέ, πᾶν ὅ,τι καθαρότερον καὶ ἀγιώτερον δύναται νὰ προσφέρῃ ἐν πλάσμα τοῦ Θεοῦ. Ἀλλ' ἀφοῦ τὸ αἶσθημα τοῦτο ὑπάρχει ἐν ἡμῖν, ἐὰν ἐνδόμυχος